

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Δεν μας αφήνουν να αναπνεύσουμε...

Είναι μήνες τώρα που προσπαθούμε ως πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, μαζί με όλους τους συναδέλφους που αγωνιούν για την Ανώτατη Εκπαίδευση, να κρατήσουμε τα Πανεπιστήμια όρθια. Μήνες τώρα, κάνουμε ό,τι μπορούμε για να μην αδικηθούν οι γενιές των φοιτητών μας που τους έτυχε να σπουδάσουν σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και πανδημίας. Θυμώνουμε, όμως, όταν βλέπουμε την πολιτεία να αγνοεί τις εκκλήσεις μας για τη στήριξη των Πανεπιστημίων, καθώς οι θέσεις εκείνων που συνταξιοδοτούνται δεν αναπληρώνονται, οι εργαζόμενοι στα ΑΕΙ δεν επαρκούν, το προσωπικό της καθαριότητας δεν είναι αρκετό για την υγειονομική θωράκιση των χώρων που λειτουργούν και οι προϋπολογισμοί των πανεπιστημίων είναι προϋπολογισμοί προμελετημένης κατάρρευσης.

Θυμώνουμε γιατί αναγνωρίζουμε στην εγκατάλειψη της Δημόσιας Εκπαίδευσης τη *στοχευμένη απαξίωση του δημόσιου τομέα* από μια κυβέρνηση που δεν έχει σταματήσει να κουνάει το δάχτυλο της επίπληξης σε μια κοινωνία που υποφέρει. Είναι δυνατόν μετά από το προηγούμενο lockdown και την εξασφάλιση μιας πίστωσης χρόνου προς την κυβέρνηση για να φροντίσει τη δημόσια υγεία, τις συγκοινωνίες και την υπεράσπιση της κοινωνίας από τη επερχόμενη οικονομική κρίση, τίποτα να μην έχει γίνει μέχρι που ήρθε το δεύτερο κύμα; Είναι δυνατόν να ξοδεύτηκαν χρήματα για τον «μεγάλο περίπατο» και για την ενίσχυση των ΜΜΕ μέσω κρατικών διαφημίσεων, στο όνομα υποτίθεται της αντιμετώπισης της πανδημίας, και να μην αναβαθμίστηκαν τα νοσοκομεία σε προσωπικό και υποδομές; Είναι δυνατόν οι πολίτες αυτής της χώρας να στοιβάζονται στα λεωφορεία και τα βαγόνια του μετρό καθώς πηγαίνουν στη δουλειά τους, αλλά να κατηγορούνται ως ένοχοι διασποράς του ιού, λες και το επέλεξαν οι ίδιοι;

Όλα αυτά ο κόσμος τα βλέπει και ο θυμός υπόκωφα φουσκώνει. Αντί όμως οι κρατούντες να φτάσουν σε μια αναθεώρηση των επιλογών τους μεθοδεύουν μια ακραία αντιδημοκρατική διαχείριση της κρίσης. Ακραία αντεργατικά νομοθετήματα, τροφοδότηση των φοβικών αντανάκλαστικών μερίδας της κοινωνίας, στοχοποίηση της νεολαίας ως ανεύθυνης, άδικη και τιμωρητική διαχείριση των προσφύγων και των μεταναστών: όλα δείχνουν μια κυβέρνηση αποφασισμένη να εξουδετερώσει οποιεσδήποτε φωνές την αμφισβητούν. Μάταιος κόπος βέβαια: ο συνδυασμός της πανδημίας με την οικονομική κρίση φτιάχνει συνθήκες εκρηκτικές. Όποιος νομίζει ότι μπορεί να ελέγξει τις συνέπειες μιας τέτοιας κατάστασης με την καταστολή και την κατευθυνόμενη πληροφόρηση κάνει λάθος τραγικό. Λάθος ιστορικό. Όπως λάθος ιστορικό είναι και η ξαναζεσταμένη δηλητηριώδης σούπα της μηδενικής ανοχής απέναντι στα «δύο άκρα». Η «συνταγή» αυτή δηλητηρίασε την κοινωνία σε εποχές κρίσιμες, επιχειρώντας να εμφανίσει τις συνειδητές και επιλεγμένες πολιτικές εξόντωσης της αριστεράς (στα ξερονήσια και τις φυλακές) ως σώφρονα δημοκρατία του μέτρου. Η οποία, ας θυμηθούμε, στη συνέχεια επιτέθηκε αδιακρίτως σε οποιονδήποτε δεν συμμορφωνόταν «προς τας υποδείξεις», σε κάθε δημοκράτη. Σήμερα, την χρειάζονται για να δώσουν στην επέλαση της καταστολής την απατηλή γεύση ενός κράτους δικαίου, που στην πράξη υπονομεύουν. Και βέβαια ενέργειες, καθόλα άσχετες με τις πρακτικές και τα ήθη του

μαζικού κινήματος που υπερασπιζόμαστε, όπως η απαράδεκτη πρόσφατη εξευτελιστική στοχοποίηση πρύτανη, χρησιμοποιούνται χονδροειδώς από τους υπερασπιστές της στρατηγικής της έντασης: πολύ γρήγορα βγήκε στο προσκήνιο (ξαναζεσταμένη κι αυτή) ή πρόταση για ειδική αστυνομία στα Πανεπιστήμια (ευτυχώς, εξίσου γρήγορα οι πρυτάνεις άρχισαν να συνειδητοποιούν σε τι δρόμο μπαίνουν και φαίνεται να διαφοροποιούνται).

Είναι μήνες τώρα που πολλοί σιωπούν κάνοντας υπομονή, λες και αυτή η δοκιμασία της κοινωνίας θα περάσει σαν μια αρρώστια, που όπου να' ναι θα βρεθεί το φάρμακό της. Όμως, είναι επιλογές, πολιτικές και κοινωνικές, που κάνουν αυτήν τη δοκιμασία αφόρητη και άδικη. Αν δεν αντιμετωπίσουμε την επέλαση στα συλλογικά μας δικαιώματα, περιλαμβανομένου και του δικαιώματος σε μια αξιοπρεπή υψηλού επιπέδου δημόσια ανώτατη εκπαίδευση, η επόμενη μέρα θα είναι εφιαλτική.

Στο χώρο που μας εμπιστεύτηκε η κοινωνία να ασκήσουμε το λειτουργήμα της εκπαίδευσης των νέων της θα κάνουμε τα πάντα για να μετατρέψουμε τον επερχόμενο εφιάλτη σε ελπίδα. Μαζί με τους φοιτητές και τις φοιτήτριές μας. Μαζί με όλους τους εργαζόμενους στο Ίδρυμα. Μαζί με όλους εκείνους που πιστεύουν στην αλληλεγγύη, την αλληλοστήριξη και τον αγώνα. Και αυτός είναι ο μόνος τρόπος να δείξουμε υπεύθυνα τις ευθύνες αυτών που μας κουνάνε το δάχτυλο... Και να ανατρέψουμε τις επιλογές τους. Άλλωστε, αυτό είναι σήμερα το νόημα του ξεσηκωμού της 17ης Νοέμβρη.

6.11.2020